

[Jens Thoft]

jeg svært tilfreds med. Så langt er der altså allerede nået resultater:

Jeg bemærkede også, at ministeren ligesom Personskatteudvalget mente, at en reform måtte indeholde fire hovedelementer: for det første lavere skatteprocenter; for det andet et bredere beskatningsgrundlag; for det tredje en større modstandsevne i forhold til EF, det indre marked og erhvervslivets internationalisering, og for det fjerde en langt større miljøbevidsthed. Ministerens svar indeholdt også andre elementer, som jeg er mindre begejstret for, men de nævnte fire ting er jo ikke så ringe en start.

Ministeren siger, at hele årsagen til erhvervslivets krise og den store arbejdsløshed skyldes de høje trækprocenter, men her tager ministeren nu fejl. Vi har inden for de sidste 3 år sænket selskabsskatten fra 50 til 34 pct., og hvad vej er det gået? Det er gået nedad. Hvis ministeren havde haft ret i sin påstand om, at hovedproblemet i hele det danske samfundsliv er skatternes højde, ja, så skulle vi være gået den anden vej. Det er jo endda sådan, som jeg også har påpeget tidligere, at ikke bare for aktieselskaber, men også for private erhvervsdrivende er marginals-katten af den sidst tjente krone nu 34 pct., dog under forudsætning af, at man tjener så meget, at man ikke kan nå at bruge det hele.

Hvis ministeren havde ret, skulle man tro, at der var vældig opgang alle vegne, og det er der jo ikke, kan vi se. Noget af skylden mener jeg at en uduelig regering må påtage sig, men der er også kommet noget til os udefra. Der er ingen tvivl om, at devalueringerne i en række af de lande, vi handler med, vil betyde stigende problemer for dansk eksport, ingen tvivl om det. Nogle af problemerne kommer udefra, det er ikke regeringen, der skal have skyld for det hele, men det er altså vigtigt at fastslå, at det er ukorrekt – også empirisk ukorrekt – når ministeren fastslår, at alle Danmarks problemer skyldes de høje skatter, for sådan er det ikke.

Ministeren fastslog også, at ingen kan bebrejde regeringen at mangle planer og ideer til en skattereform, og det er jo sandt nok. Regeringen er kommet med jeg ved ikke hvor mange århundreders planer, som ikke har kunnet få nogen som helst form for flertal nogetsteds, fordi de har været for ringe gennemarbejdede, og derfor var det da godt, at regeringen med

støtte fra bl.a. SF besluttede at nedsætte Personskatteudvalget, som kunne gennemarbejde tingene.

Jeg er meget taknemmelig for udvalgets betænkning og var derfor utrolig ked af, at Venstres daværende politiske ordfører skød den i sæk, inden den overhovedet udkom. Formålet med at rejse denne forespørgselsdebat var altså at få, om jeg så må sige, revitaliseret diskussionen, men forudsætningen for, at det kan lade sig gøre, er selvfølgelig et opgør med en lang række fordomme, f.eks. at det er en samfundsopgave at støtte privat gældsætning via skattelettelser.

Jeg er sikker på, at rentefradraget vil få mindre og mindre værdi i de kommende år. Jeg er sikker på, at det er den vej, det kommer til at gå, og naturligvis havde det været meget lettere – og her kan jeg jo så være bagklog – men det havde været meget lettere, hvis Tinget i begyndelsen af 1970'erne havde fulgt SF's ihærdige anstrengelser for at få fjernet rentefradragsretten. Det var en tid med opgang, boligejerne scorede guld, vi havde højkonjunktur osv., og jeg er sikker på, at vi havde været af med rentefradraget i dag, hvis vi bare havde startet på det dengang. Det gjorde vi ikke, det beklager jeg, men jeg er sikker på, at SF's tidligere skatteordfører Sigurd Ømann smiler i sin himmel nu, når han tænker tilbage på, hvorledes man dengang argumenterede imod afskaffelsen af rentefradragsretten. Et af problemerne dengang var, at man ikke kunne skelne mellem privat gæld og forretningsgæld, men det er jo løst for længe siden, og vi skal senere på dagen drøfte et forenklingsforslag fra ministeren, som gør det hele endnu lettere.

Personskatteudvalgets forslag er i det store og hele hentet direkte ud af SF's skatteprogram, og derfor er jeg naturligvis begejstret for det. Det indeholder en lang række grønne elementer, og det indeholder en udvidelse af skattegrundlaget. Som jeg har sagt mange gange før, er et smalt skattegrundlag med skyhøje procenter langt mere uretfærdigt end et bredt skattegrundlag med tilsvarende lavere procenter, også fordi det smalle grundlag er meget lettere at komme udenom. Jeg er virkelig taknemlig for, at Personskatteudvalget foreslår et bredere skattegrundlag og fjernelse af en lang række af erhvervslivets fradragsregler, f.eks. varelagernedskrivningerne og udlandslempel-